

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2014. évi szeptember hó 17. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság a testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt **fk.I.rendű vádlott és 2 társa** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék Fk.414/2013/29. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- fk.I.rendű és II.rendű vádlottak tényállás 2. pontjában leírt hivatalos személy elleni bűncselekményének helyes minősítése a Btk.310.§ (1) bekezdésének c) pontjára és (2) bekezdésének I. fordulatra figyelemmel a Btk.311.§-a szerint minősülő közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntette, melyet fk.I.rendű vádlotta Btk.13.§ (1) bekezdése szerinti tettesként, míg II.rendű vádlotta Btk.14.§ (2) bekezdése szerinti bűnsegédként követett el;
- fk.I.rendű vádlott és II.rendű vádlottak tényállás 2. pontjában leírt vagyon elleni bűncselekményének helyes minősítése és elnevezése a Btk.371.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő, a Btk.13.§ (3) bekezdése szerinti tártettesként elkövetett rongálás vétsége;
- fk.I.rendű vádlotttényállás 2. pontjában leírt testi épség elleni bűncselekményének helyes elnevezése testi sértés vétsége;
- III.rendű vádlottcselekményének helyes minősítése az 1978. évi IV. törvény 229.§ (1) bekezdésének III. fordulatra és a (2) bekezdés I. fordulatra figyelemmel, az 1978. évi IV. törvény 230.§ (1) bekezdése szerint minősülő közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntette, melyet az 1978. évi IV. törvény 21.§ (2) bekezdése szerinti bűnsegédként követett el;
- III.rendű vádlottbüntetését - a felfüggesztésre vonatkozó rendelkezés érintetlenül hagyásával - 10 (tíz) hó börtönre enyhíti;
- III.rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába - a végrehajtás elrendelése esetén - beszámítja a 2012. évi november hó 1. napjától a 2013. évi július hó 11. napjáig és a 2014. évi február hó 24. napjától a 2014. évi március hó 12. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt;

- fk.I.rendű vádlott és II.rendű vádlottak helyesen és legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába fk.I.rendű vádlott és II.rendű vádlottak esetében beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is, míg III.rendű vádlottvonatkozásában - a végrehajtás elrendelése esetén - beszámítja a 2014. évi július hó 20. napjától a 2014. évi július hó 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

Kötelezi II.rendű vádlottat 12.000 (tizenkettőezer) forint, III.rendű vádlottat 8.000 (nyolcezer) forint másodfokú eljárásban felmerült büntügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész fk.I.rendű és II.rendű vádlotterhére, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében, míg fk.I.rendű vádlottenyhítésért, a védője a testi épség elleni bűncselekmény eltérő minősítése végett és enyhítésért, II.rendű vádlotta tényállás I. pontjában írt cselekmény tekintetében felmentésért, egyebekben enyhítésért, a védője szintén enyhítésért, III.rendű vádlottfelmentésért, a védője pedig felmentésért, továbbá enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést fenntartotta és a közfeladatot ellátó személy elleni, valamint a vagyon elleni bűncselekmények minősítésének a pontosítása mellett fk.I.rendű és II.rendű vádlottak büntetésének a súlyosbítására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint egészítette ki:

- Fk.I.rendű vádlottgondolkodása alakilag, tartalmilag és tempójában ép, értelmi képességei jók. Viselkedése öntörvényű, provokatív, közösséget irritáló és bomlasztó, gondolkodása felelőtlen, kommunikációját lenéző, lekezelő stílus jellemzi. Mások érzelmeivel szemben közömbös, társas kapcsolatai kizárólag érdekalapúak, érzelmeken alapuló kötődései nincsenek.

Negatív irányba könnyen befolyásolható, negatív indíttatású tetteiben való közreműködésre könnyen rávehető, ezeknek értelmi szerzője is lehet. Képes arra, hogy gyengébb akaratú társait befolyásolja, negatív indíttatású cselekményekben való közreműködésre rávegye. Tettei következményei tekintetében érdektelen, büntudata nincs, ezért megbánást nem tanúsít.

Hajlamos a szélsőséges érzelmi megnyilvánulásokra, indulatait verbális és fizikális agresszióval vezeti le. Az érzelmileg mélyen traumatizált, deviáns, antiszociális sodródású fiatal esetében gyámja kezdeményezte zárt speciális intézménybe történő sürgős áthelyezését (*hivatásos pártfogó1 környezettanulmánya a nyomozati iratok 493-494. oldalain*).

- A **sértett1** 1954-ben született, a bűncselekmény elkövetésekor 58 esztendő volt.

A **sértett1**nek a halálos eredmény bekövetkezésében részoki szereppel bíró további - az elsőfokú bíróság ítéletében fel nem sorolt - sorsszerű megbetegedései voltak, tüdőtágulatban, a koszorúér és az agyi verőerek súlyos fokú elkeményedésében, valamint következményes agylágyulásban is szenvedett.

Sérüléseit legalább kilenc rendbeli tompa erőbehatás okozta, melyek közül három nagy erejű, kettő legalább, míg négy legfeljebb közepes erejű volt. A közvetett életveszélyt eredményező sorozat-bordatöréseken túlmenően az arckoponya-törés nyolc napon túl, a fennmaradó sérülések pedig nyolc napon belül gyógyultak volna (*szakértő1 és szakértő2 igazságügyi orvosszakértők véleménye a nyomozati iratok 132-133. oldalain*).

- A Somogy Megyei Főügyészség a 2013. július 11-én kelt Fk.2588/2012/63/II. számú határozatával III.rendű vádlottal szemben az 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés II. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette miatt a nyomozást megszüntette (*vádirat melléklete az elsőfokú bírósági iratok 1. sorszáma alatt*).
- **Sértett2** a vádlottak által megrongált autóbusszal - a menetrend szerint - 17 óra 50 perckor indult volna a balatonboglári autóbusz pályaudvarról- településekre.

Sértett2 a magánindítványát 2012. november 21-én terjesztette elő (*sértett2 tanúvallomásai a nyomozati iratok 253. és 262. oldalain*).

Az ekként kiegészített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól: az hiánytalan, teljes körűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával, kellő részletességgel folytatta le, olyképpen, hogy a releváns múltbeli események rekonstrukciójához szükséges bizonyítékokat maradéktalanul összegyűjtötte és értékelte. Megfelelő mértékben és színvonalon eleget tett az indokolási kötelezettségének is, megválaszolva azt, hogy az egyes bizonyítékokat mennyiben tekintette hitelesnek vagy - éppen ellenkezőleg - hiteltelennek.

Sajátossága volt az ügynek, hogy a tényállás 1. pontjában írt - **sértett1** bántalmazásában testet öltő - cselekmény vonatkozásában a helyszínen jelenlévő és az eseményeket figyelemmel kísérő III. rendű vádlotta nyomozó hatósággal kezdettől fogva együttműködést mutatott és a történéseket ellentmondástól mentesen feltárta. Előbb csak úgy, hogy vallomásának jegyzőkönyvbe foglalásakor - a hamis vád törvényes következményeire történt figyelmeztetés után - leírta a váróteremben üldögélő **sértett1** el szembeni tettlegesség legfontosabb mozzanatait, azokat a történéseket, melyeket mintegy három hónappal később, a bizonyítási kísérlet során be is mutatott.

Ezek lényege fk.I. rendű és II. rendű vádlotterőszakos, agresszív fellépésében foglalható össze, annak előadásában, hogy a hajléktalan **sértett1** et ők ütlegelték, illetve rugdosták. Mindez teljes egészében összhangban állott a **sértett1** kórházba szállítását követően tett nyilatkozatával, melyben a rosszulléttel járó, vérző sérüléseinek keletkezését két - számára teljességgel ismeretlen - fiatal kötözködő, durva magatartására vezette vissza.

II. rendű vádlottfekete színű műbőr cipőjén vérnyomok maradtak hátra, olyan mennyiségben, hogy a genetikai értelemben kevert szennyeződésből **sértett1** teljes DNS-profilja kimutathatóvá vált. Márpedig ez nyilvánvalóan arra utalt, hogy a **sértett1** bántalmazásában II. rendű vádlottis tevékenyen részt vett.

Nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy a nyomozás későbbi szakaszában e tettlegességet fk.I. rendű vádlottnak beismerte, oly módon, hogy egyben terhelő vallomást tett a vele közösen cselekvő, szándékaiban teljes egészében osztozó II. rendű vádlottra is.

Az így ismertté váló részleteket, a **sértett1** töréssel és bevérzéssel járó sérüléseinek a leírása, illetve e sérülések jellegéről, valamint keletkezési mechanizmusáról készült igazságügyi orvosszakértői vélemény mindenben alátámasztotta.

A tényállás 2. pontjában írt cselekményt érintően nem merült fel olyan körülmény, amely **sértett2** következetes vallomásának a tartalmi hitelességét, megbízhatóságát kétségbe vonta volna. A **zrt1**. ...-.... forgalmi rendszámú autóbuszának első ajtaján az üveg kitört, nyilvánvalóan azzal összefüggésben, hogy azt erőbehatások érték. Ilyennek kellett tekinteni fk.I. rendű vádlottrészéről a marokra fogott kavicsokkal történő dobálózást, míg II. rendű vádlottvonatkozásában azt, hogy a szimpla üvegbetétet több alkalommal megrúgta.

Az autóbuszvezető bal arcfelének zúzódásos, nyolc napon belül gyógyuló sérülése fk.I.rendű vádlotttettelegességével volt magyarázható, azzal a mozdulattal, amikor a kezében tartott műanyag palackkal a **sértett1** fejére sújtott. Ezt fk.I.rendű vádlott sem vitatta, illetőleg az egybefüggő eseménysor szóban forgó mozzanatát a társai is nagy határozottsággal megerősítették. Különböző mértékben ugyan, de jellemző volt fk.I.rendű, II.rendű és III.rendű vádlottak vallomására az autóbuszvezetővel szembeni erőszakoskodás - fenyegetőzés, kiabálás és a kergetőzés - elismerése.

Ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen állapította meg és rögzítette a legfontosabb múltbeli történéseket. Ténymegállapításait döntően nem is e körben, hanem elsősorban fk.I.rendű vádlottkörnyezettanulmányának a részleteivel, **sértett1** sorsszerű megbetegedéseinek a pontos felsorolásával és sérüléseinek orvosszakértői jellemzésével, valamint néhány jogi jelentőségű tény feltüntetésével kellett kiegészíteni.

A Be.453.§ (2) bekezdése értelmében a fiatalkorú esetében be kell szerezni a környezettanulmányt, amely tartalmazza a fiatalkorúról - a közoktatásról szóló törvény felhatalmazása alapján - az intézmény által nyilvántartott és kezelt adatokat, vagy a munkahely által adott tájékoztatást. A környezettanulmánynak a fiatalkorú személyiségével, viselkedésével és tanulmányi előmenetelével kapcsolatos megállapításait indokolt a határozat Be.258.§ (3) bekezdés b) pontja szerinti részében megjeleníteni, különösen azokat, melyek a büntetőjogi jogkövetkezmények kiválasztásakor hangsúlyosabb szerephez juthatnak. Ezen túlmenően pótolni kellett a magánindítvány előterjesztésének az időpontját is, mert annak hiányában a joghatályosság kérdésében nem lehet állást foglalni.

Az elsőfokú bíróság ezek szerint kiegészített tényállása - a Be.352.§ (2) bekezdése értelmében - irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett fk.I.rendű, II.rendű és III.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségére.

Következésképpen a felmentést, illetve részbeni felmentést célzó fellebbezések eredménytelennek bizonyultak.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a büntető törvény időbeli hatályának kérdésében, az ezzel kapcsolatos érvek kifejtésével azonban adós maradt, annak ellenére, hogy e körben számos körülmény egybevetésére és kifejtésére lett volna szükség.

Áttekintve a Különös részi változásokat, mindenekelőtt a vagyon elleni bűncselekmények minősítésénél irányadó értékhatárok módosítására szükséges utalni, így arra, hogy az ötszázezer forintot meg nem haladó kár - a 2013. évi július

hó 1. napjától kezdődően - már kisebb értéknek tekintendő (Btk.459.§ (6) bekezdés a) pont). Ez okból a 260.293 forint kárt okozó rongálás az elkövetés idején két hónaptól három évig, míg az elbírálás idején három hónaptól egy évig terjedő szabadságvesztéssel volt büntethető.

Ezzel ellentétes tendencia érvényesült ugyanakkor a közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntetettét érintően, miután a 2012. november 1-jén megvalósított csoportos bűnelkövetés az elkövetéskor még két hónaptól öt évig, az elbíráláskor pedig már két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel volt fenyegetett.

Mindezek szem előtt tartásával kellett az alkalmazható büntetési tételkereteket meghatározni, a bűnhalmazattal érintett vádlottaknál úgy, hogy figyelemmel kellett lenni az aszperáció - egyébként változatlan - szabályaira, illetve fk.I.rendű vádlottesetében a fiatakorúakra vonatkozó speciális rendelkezésekre is. (A fiatakorúra kiszabható szabadságvesztés legrövidebb tartama bármely bűncselekmény esetén egy hónap, míg a leghosszabb tartama öt évet meghaladó - tíz évnél nem súlyosabb - tartamú szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmény elkövetése esetén: öt év.)

A legsúlyosabb bűncselekményre megállapított büntetési tétel felső határának felével történő felemelése után megállapítható volt, hogy fk.I.rendű és II.rendű vádlottak tekintetében a Különös részi módosítások nem eredményeztek büntetési tételkeret növekedésében vagy csökkentésében kifejezésre jutó változásokat. Velük szemben mind az elkövetés, mind az elbírálás idején azonos tartamú szabadságvesztés alkalmazására nyílt lehetőség, nevezetesen fk.I.rendű vádlotttekintetében 1 hónaptól hét év hat hónapig, míg II.rendű vádlottvonatkozásában két évtől tizenkettő évig terjedő keretek között. Az esetükben tehát az Általános részi módosítások váltak meghatározó jelentőségűvé.

A 2013. évi július hó 1. napján hatályba lépett Büntető Törvénykönyv (2012. évi C. törvény) 38.§ (2) bekezdés a) pontja a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét - függetlenül a végrehajtási fokozattól - a büntetés kétharmad részének a kitöltése után biztosítja, ha az elkövető nem visszaeső. Fk.I.rendű és II.rendű vádlottak vonatkozásában az enyhébb elbírálásra, következésképpen az új büntető törvény alkalmazására végső soron ez adott alapot. (III.rendű vádlotttekintetében az alkalmazandó büntetési tétel jelentős mértékű szigorodása miatt az új büntető törvény alkalmazása szóba sem kerülhetett, így vele szemben - figyelemmel az 1978. évi IV. törvény 40.§ (2) bekezdésében írt generális minimumra - két hónaptól öt évig terjedő szabadságvesztést lehetett kiszabni.)

A büntetés középértéke fk.I.rendű vádlottnál 3 év 9 hó 15 nap, II.rendű vádlottnál 7 év (Btk.80.§ (2) bekezdés), míg III.rendű vádlottnál 2 év 7 hó (1978. évi IV. törvény 83.§ (2) bekezdés).

A megállapított tényállás szerint fk.I.rendű vádlott és II.rendű vádlottak az ötvennyolc esztendő, hajléktalan **sértett1**et a fején és a mellkasán ütötték, illetve rúgták, legalább kilenc alkalommal, oly módon, hogy a jobb oldali arckoponyacsontot és a mellkas csontos vázát közvetlenül három nagy erejű tompa erőbehatás érte. Mindebből nyilvánvaló, hogy a szándékuk testi sértésre irányult.

Bizonyos az is, hogy a **sértett1** életkorával és életmódjával tisztában voltak, ezért kellő körültekintés tanúsítása esetén fel kellett volna ismerniük, hogy az utcán élő, legyengült állapotú **sértett1** koponyáját és felső testét érő ütések - a létfontosságú szervekre gyakorolt áttétel folytán - akár halálos eredményhez is vezethetnek. Különösen a mellkas csontos vázának többszörös sérülése fenyegethetett ilyen következménnyel, miután az ablakos jellegű, sorozatos bordatörések a légzésfunkciókat köztudottan elnehezíthetik, illetve a légzési tartalékokat gyorsan kimeríthetik.

Fk.I.rendű és II.rendű vádlottak azonban e következményeket azért nem látták előre, mert a cselekmény kifejtése során a tőlük elvárható figyelmet elmulasztották. Ez okból a bekövetkezett halálos eredmény tekintetében őket hanyag gondatlanság (negligentia) terhelte.

A tényállás 1. pontjában írt cselekmény értékelésénél mindezekre az elsőfokú bíróság is figyelemmel volt, azonban a további cselekmények minősítésekor, illetve megnevezésekor több hibát is vétett.

A tényállás 2. pontjával összefüggésben utalni kellett volna arra, hogy **sértett2** fk.I.rendű és II.rendű vádlottak cselekményét érintően a Btk.459.§ (1) bekezdés 12/n) pontja értelmében, míg III.rendű vádlott cselekményét érintően az 1978. évi IV. törvény 137.§ 2/a) pontjának II. fordulata értelmében tekinthető közfeladatot ellátó személynek.

Az irányadó tényállás rövid lényege szerint **sértett2** a munkaköri kötelezettségének tett eleget, amikor az ittas állapotban lévő fk.I.rendű, II.rendű és III.rendű vádlottak garázda jellegű cselekményével szemben fellépett, annak érdekében, hogy a **zrt1**. tulajdonában álló autóbusz állagát, épségét megvédje. Ennek során érte bántalmazás, oly módon, hogy őt fk.I.rendű vádlott egy műanyag palackkal a bal arcfelén megütötte.

E bántalmazásban II.rendű és III.rendű vádlottnak vett részt, a helyszínen való jelenlétük azonban a társukra szándékerősítő, míg a **sértett1**re bénító hatást gyakorolt. Az előzmények ismeretében ugyanis számolni lehetett azzal, hogy szükség esetén az eseményekbe a társuk oldalán kapcsolódnak be.

A 2/2000. Büntető jogegységi határozat értelmében csoportosan elkövetettnek minősül a bűncselekmény, ha három vagy több személy a bűncselekmény helyszínén vagy annak közelében tettesként, illetve a tettes mellett részesként: bűnsegédként vagy önállóan nem értékelhető bűnsegédi magatartást is kifejtő felbujtóként vesz részt a bűncselekmény elkövetésében. A jelen ügyben éppen erről

volt szó, a közfeladatot ellátó személy elleni bűncselekmény fk.I.rendű és a II.rendű vádlottesetében a Btk.459.§ (1) bekezdés 3. pontja, míg III.rendű vádlottesetében az 1978. évi IV. törvény 137.§ 13. pontja szerint minősül csoportosan megvalósítottnak.

Ilyen esetekben nem mellőzhető a csoporton belüli elkövetői alakzat pontos megjelölése sem.

A 61/2008. BK vélemény nyomán kialakult gyakorlat az ügydöntő határozat rendelkező részében a bűncselekmény Különös Része szerinti megnevezést írja elő, a megfelelő jogszabályi rendelkezések feltüntetésével. E tekintetben az elsőfokú bíróság több következetlenséget is mutatott.

Ezért a másodfokú bíróság - a könnyebb áttekinthetőség és értelmezhetőség érdekében - valamennyi bűncselekmény ismételt felsorolását indokoltnak tartotta. Helyesen tehát

- fk.I.rendű vádlotta Btk.13.§ (3) bekezdése szerinti társtettesként, a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettét,
a Btk.13.§ (1) bekezdése szerinti tettesként, a Btk.310.§ (1) bekezdésének c) pontjára és (2) bekezdésének I. fordulatára figyelemmel, a Btk.311.§-a szerint minősülő közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntettét,
a Btk.13.§ (3) bekezdése szerinti társtettesként, a Btk.371.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő rongálás vétségét, és a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés vétségét;
- II.rendű vádlotta Btk.13.§ (3) bekezdése szerinti társtettesként, a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettét;
a Btk.14.§ (2) bekezdése szerinti bűnsegédként, a Btk.310.§ (1) bekezdésének c) pontjára és (2) bekezdésének I. fordulatára figyelemmel, a Btk.311.§-a szerint minősülő közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntettét, és
a Btk.13.§ (3) bekezdése szerinti társtettesként, a Btk.371.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő rongálás vétségét; míg
- III.rendű vádlott az 1978. évi IV. törvény 21.§ (2) bekezdése szerinti bűnsegédként, az 1978. évi IV. törvény 229.§ (1) bekezdésének III. fordulatára és a (2) bekezdés I. fordulatára figyelemmel, az 1978. évi IV. törvény 230.§ (1) bekezdése szerint minősülő közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntettét követte el.

A minősítések pontosítása a büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezők ismételt áttekintését is szükségessé tette.

Fk.I.rendű és II.rendű vádlottak a cselekményeiket büntetőeljárás hatálya alatt, ittas állapotban valósították meg, motiválatlanul és garázda módon. Ezt nyilvánvalóan a terhükre kellett értékelni, éppúgy, mint a kettőt meghaladó bűnhalmazatot, illetve a halált okozó testi sértés és a rongálás tekintetében a társas bűnelkövetést. II.rendű vádlottviisszaesőnek nem tekinthető bűnismétlő, mely szintén súlyosító körülmény.

Ezzel szemben enyhítő körülmény fk.I.rendű vádlottrészbeni beismerő vallomása, II.rendű vádlottfiatal felnőtt kora, továbbá az, hogy a közfeladatot ellátó személy elleni erőszak elkövetésében bűnsegédként vett részt. E körben kellett figyelemmel lenni arra is, hogy a halált okozó testi sértés eredménye vonatkozásában mindkettőjüket a gondatlanság enyhébb foka terhelte.

A bűncselekmények elkövetése óta mintegy két esztendő telt el, mely időszak alatt fk.I.rendű és II.rendű vádlottak mindvégig előzetes letartóztatásban voltak. Az időmúlás enyhítő hatását azonban lényegesen mérsékelte az a tény, hogy éppen a hosszabb idő tette lehetővé velük szemben az enyhébb jogszabályok alkalmazását.

III.rendű vádlotta bűncselekmény elkövetésekor szintén ittas állapotban volt. Ugyanakkor a javára kellett értékelni a fiatal felnőtt korát, a nyomozó hatóság munkáját elősegítő beismerő vallomását, valamint a bűnsegédi bűnrészességet. (Az időmúlásnak az esetében sem lehetett meghatározó jelentőséget tulajdonítani, miután az eljárás során vele szemben két alkalommal is elfogatóparancsot kellett kibocsátani.)

Mindezeket szem előtt tartva megállapítható volt, hogy fk.I.rendű és II.rendű vádlottakkal szemben kiszabott büntetőjogi jogkövetkezmények alkalmasak a Btk.106.§ (1) bekezdésében, illetve a Btk.79.§-ában megfogalmazott célok elérésére, mégis azzal, hogy azok - különösen a középértékhez viszonyított különbözőségük miatt - II.rendű vádlottnál némileg enyhének mutatkoztak, de a lényeges súlyosításuk nem volt indokolt.

Ugyanakkor az enyhítő körülmények nagyobb számára és súlyára figyelemmel III.rendű vádlottbüntetése eltúlzottan szigorú, az 1978. évi IV. törvény 37.§-ában írtak rövidebb szabadságvesztéssel is megvalósíthatóak. Ezért a másodfokú bíróság a börtönbüntetésének tartamát 10 óra enyhítette.

Következésképpen a büntetőjogi jogkövetkezményeket sérelmező jogorvoslati kérelmek kizárólag e vonatkozásban bizonyultak eredményesnek.

Az 1978. évi IV. törvény 99.§ (1) bekezdése értelmében az előzetes fogvatartás teljes idejét be kell számítani a szabadságvesztésbe. Erről az elsőfokú bíróság III.rendű vádlottat érintően nem rendelkezett, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta,

annak feltüntetésével, hogy az a végrehajtás elrendelése esetén juthat jelentőséghez.

A jogszabály szövegét követve fk.I.rendű és II.rendű vádlottaknál az a megfogalmazás helyes, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság - a Be.372.§ (1) bekezdésében írtak szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének a bűncselekmények minősítésére és megnevezésére, III.rendű vádlottbüntetésére, valamint az előzetes fogvatartásának a beszámítására, illetőleg fk.I.rendű és II.rendű vádlottak esetében a Btk.38.§ (2) bekezdés a) pontján alapuló rendelkezés megszövegezésére vonatkozó részét megváltoztatta.

Az egyéb rendelkezések törvényesek voltak, ezért azokat a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetése után előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása fk.I.rendű és II.rendű vádlottak esetében a Btk.92.§ (1) bekezdésén, míg III.rendű vádlottvonatkozásában - a végrehajtás elrendelése esetén - az 1978. évi IV. törvény 99.§ (1) bekezdésén alapul.

II.rendű és III.rendű vádlottak a Be.381.§ (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be.338.§ (1) bekezdésére - kötelesek viselni a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget.

P é c s, 2014. szeptember 17.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék Fk.414/2013/29. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Fkf.II.38/2014/18. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2014. évi szeptember hó 17. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő